

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ D.R.**, bývajúceho v B. č. X., **2/ Ing. Š.S.**, bývajúceho v T., zastúpených advokátskou kanceláriou L., so sídlom v B., /v mene a na účet ktorej koná JUDr. P.K./ proti žalovanej **Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 14 C 117/2005, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. apríla 2010 sp.zn. 17 Co 294/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 3. apríla 2008 č.k. 14 C 117/2005-194 zamietol žalobu o náhradu škody a náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alternatívne nesprávnym úradným postupom súdu; vyslovil, že účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že nárok žalobcov nie je daný čo do základu v dôsledku nepreukázania jeho dôvodnosti (§ 4 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Žalobcovia nepreukázali existenciu nezákonného rozhodnutia, či nesprávneho úradného postupu, pretože procesným postupom podľa (Občianskeho súdneho poriadku) nedošlo k zrušeniu uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41 Cob 57/1995 z 21. februára 1996. Postup súdu prvého stupňa (Okresného súdu Banská Bystrica) pri zápise spoločnosti s.r.o. a tiež výmaze spoločnosti v.o.s. do obchodného registra (v rovnaký deň) zodpovedá zákonu - § 68 ods. 2, § 69 ods. 1 a 5 veta prvá Obchodného zákonníka. Za správny označil i postup odvolacieho súdu (Krajského súdu v Banskej Bystrici), ktorý

v dôsledku späťvzatia návrhu uznesením sp. zn. 41 Cob 57/95 zo dňa 21. februára 1996 zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. S.r.o. 6927/S z 1. marca 1995 o zápise obchodnej spoločnosti s.r.o. do obchodného registra a konanie zastavil, keď včasnému úkonu späťvzatia priznal právne účinky. Za nesprávne súd nepovažoval ani uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. apríla 1996 sp. zn. 42 Cob 57/95, ktorým odmietol odvolanie (pre jeho oneskorenosť) voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Sr 96/S z 1. marca 1995 o výmaze obchodnej spoločnosti v.o.s., i keď správne mal rozhodovať o späťvzati návrhu v tejto veci, ktoré však bolo podané oneskorene. Žalobcovia pochybili, keď nepodali späťvzatie návrhu na výmaz spoločnosti v.o.s. v lehote. Súd postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď bez návrhu začal konanie o zhode medzi skutočným stavom a zápisom v obchodnom registri (§ 200a ods. 2 O.s.p.) 11. júna 1999, než sa žalobcovia 9. mája 2000 prvýkrát domáhali zmeny skutočného stavu so zápisom v obchodnom registri. Vzhľadom na to, že nie je daný základ nároku na náhradu škody zo zodpovednosti za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, súd sa nad rámec uvedeného nepovažoval za nutné zaoberať výškou škody a jej rozsahom. Uplatnená nemajetková ujma nebola žalobcami právne zdôvodnená ani preukázaná (v dôsledku zistenej neexistencie zodpovednosti za škodu) tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z (účinný od 1. júla 2004); nárok na jej náhradu nebol zákonom č. 58/1969 Zb. upravený a preto ho nebolo možné v zmysle uvedeného zákona priznať. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 26.augusta 2008 sp.zn. 17 Co 172/2008 (č.l. 235) odvolanie žalobcov ako oneskorene podané odmietol (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.); žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Na dovolanie žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 7.októbra 2009 sp. zn. 3 Cdo 313/2008 uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 14. apríla 2010 sp.zn. 17 Co 294/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa; žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a preto ho podľa § 219 O.s.p. potvrdil, keď za nedôvodné považoval odvolacie námietky o nesprávnosti skutkových zistení i právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Vychádzal zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, podľa ktorých žalobcovia ako spoločníci obchodnej spoločnosti

M. v.o.s., IČO X. podali na Okresný súd Banská Bystrica 15. februára 1995 návrh na výmaz obchodnej spoločnosti M. v.o.s. z obchodného registra a súčasne aj návrh na zápis obchodnej spoločnosti M. s.r.o. do obchodného registra z dôvodu transformácie verejná obchodnej spoločnosti na spoločnosť s ručením obmedzeným. O týchto návrhoch v súlade s § 69 ods. 2 Obchodného zákonníka rozhodol Okresný súd Banská Bystrica a v rovnaký deň uznesením Sr 96/S z 1. marca 1995 povolil vykonať v obchodnom registri zápis o výmaze obchodnej spoločnosti M. v.o.s. a jej premene na spoločnosť s ručením obmedzeným M. a uznesením S.r.o. 6927/S z 1. marca 1995 rozhodol o zapísaní obchodnej spoločnosti M. s.r.o. do obchodného registra. Na uznesení o výmaze obchodnej spoločnosti M. v.o.s. je vyznačená právoplatnosť 23. marca 1995. Až 28. marca 1995 doručil v mene žalobcov JUDr. P.B., komerčný právnik Okresnému súdu Banská Bystrica späťvzatie návrhu na vykonanie výmazu spoločnosti M. v.o.s., k späťvzatiu návrhu pripojili kópiu odvolania adresovaného Okresnému súdu Banská Bystrica k sp. zn. S.r.o. 6927/S, v ktorom súčasne žalobcovia vzali späť návrh na zápis spoločnosti s ručením obmedzeným do obchodného registra. Podanie spoločnosti M. v.o.s. (späťvzatie návrhu na výmaz) vyhodnotil Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní 42 Cob 57/1995 ako oneskorene podané odvolanie proti uzneseniu o zápise zmien v obchodnom registri a odvolanie navrhovateľa M. v.o.s., ktoré odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 21. februára 1996 sp. zn. 41Cob 57/95 zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. S.r.o. 6927/S z 1. marca 1995 a zastavil konanie o zápise spoločnosti s ručením obmedzeným do obchodného registra (§ 208 O.s.p.). Za nesprávny považoval (len) skutkový záver súdu prvého stupňa, že ... „odvolací súd uznesením 42Cob 57/95 z 25. apríla 1996 rozhodol ...o odvolaní, ktoré svojím obsahom sa týkalo iného rozhodnutia ...“. Vychádzajúc z doplneného dokazovania (a jeho opakovania) na pojednávaní odvolacieho súdu 14. apríla 2010 (čl. 303 spisu) prečítaním listinných dôkazov – najmä späťvzatím návrhu na vykonanie výmazu M. v.o.s. i uznesením odvolacieho súdu z 25. apríla 1996 sp.zn. 42 Cob 57/1995 odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ sa odvolal proti uvedenému uzneseniu a súčasne oznámil, že berie späť návrh na zápis zmien v obchodnom registri. Za nedôvodnú považoval odvolací súd i námietku odvolateľov ohľadom zistenia správneho skutkového stavu veci súdom prvého stupňa, pokiaľ išlo o postup súdu v konaní o zhode medzi skutočným stavom a zápisom v obchodnom registri v zmysle § 200a ods. 2 O.s.p. K odvolacím námietkam o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uviedol, že Okresný súd Banská Bystrica postupoval v súlade s § 69 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď výmaz zrušenej spoločnosti (M. v.o.s.) a zápis novej spoločnosti (M. s.r.o.) vykonal k tomu istému dňu – k 1. marcu 1995. Tým, že uvedené zápisy

registrový súd vykonal súčasne, došlo k splneniu podmienky pre tieto zápisy a zrušená verejno-obchodná spoločnosť preto nevstúpila do likvidácie. Následne po vydaní zákonných rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica nasledovali zmätočné úkony žalobcov zastúpených advokátom. V lehote pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zápise spoločnosti s ručením obmedzeným došlo k späťvzatiu návrhu na zápis tejto spoločnosti; po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o výmaze verejnej obchodnej spoločnosti navrhovateľa chceli vziať späť aj návrh na výmaz tejto spoločnosti. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o podaní označenom ako späťvzatie návrhu na výmaz verejnej obchodnej spoločnosti, vyhodnotenej ako odvolanie proti uzneseniu o výmaze verejnej obchodnej spoločnosti rozhodol, v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď odmietol odvolanie a nepripustil späťvzatie návrhu na výmaz verejnej obchodnej spoločnosti vzhľadom k tomu, že táto bola právoplatným rozhodnutím súdu vymazaná z obchodného registra. Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob 57/95 z 21. februára 1996 nebolo možné vyhodnotiť ako nezákonné, pretože nedošlo k jeho zrušeniu. V dôsledku právnych úkonov žalobcov (nie však v dôsledku nezákonných rozhodnutí alebo nesprávneho úradného postupu súdov) došlo k vydaniu rozhodnutí odvolacím súdom (sp. zn. 41 Cob 57/95 a 42 Cob 57/95) a vzniku stavu - keď verejná obchodná spoločnosť zanikla a jej právny nástupca spoločnosť s ručením obmedzeným nevznikla. Nápravu stavu umožňoval §200a ods. 1,2 O.s.p., kedy sa aj bez návrhu mohlo začať konanie vo veciach obchodného registra, ktorým sa má dosiahnuť zhoda medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 11. júna 1999 sp.zn. Sr 20/S bolo začaté konanie o dosiahnutie zhody medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom, ktoré skončilo zápisom spoločnosti s ručením obmedzeným M. do obchodného registra 8. júla 2002. Z vykonaných dôkazov nie je možné konštatovať, že zápis spoločnosti s ručením obmedzeným 8. júla 2002 je dôsledkom nekonania – prietahov spôsobených Okresným súdom Banská Bystrica v konaní o dosiahnutie zhody. Z listín, ktoré sú v súdnom spise o výmaze verejnej obchodnej spoločnosti a zápise spoločnosti s ručením obmedzeným je zrejmé, že dĺžka konania bola ovplyvnená aj konaním žalobcov, ktorí sa konaniu o zhode bránili s odôvodnením, že žalobcovia už nemajú záujem ďalej podnikat' a Okresnému súdu Banská Bystrica nepredložili všetky potrebné doklady na zápis spoločnosti s ručením obmedzeným v krátkej lehote od začatia konania o zhode, ale až v máji alebo júni 2002. Z uvedeného hľadiska nie je možné hodnotiť postup Okresného súdu Banská Bystrica ako nesprávny úradný postup pre neprimeranú dĺžku konania. V ďalšom sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že

žalobcom nevznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (31 510,98€) podľa zákona č. 58/1969 Zb.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodňovali ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom). V tejto súvislosti namietali, že odvolací súd porušil ich právo na spravodlivý proces, keď svoje rozhodnutie nečakane založil na iných (nových) právnych záveroch, ako boli prezentované prvostupňovým súdom, ku ktorým sa už nemali možnosť vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy; týmto odvolací súd znemožnil dovolateľom realizáciu ich procesných práv. Novou, nečakanou a nepredvídateľnou argumentáciou odvolacieho súdu pre dovolateľov bola skutočnosť, že dovolatelia nevyužili možnosť brániť sa proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v konaní pod sp.zn. 41 Cob 57/95 prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov v zmysle § 3 zákona č. 58/1969 Zb. Podľa názoru dovolateľov však citované ustanovenie sa na tento prípad nedopadá lebo 1/ v tomto konaní bol nárok uplatnený (tiež) z dôvodu nesprávneho úradného postupu a 2/ nejedná sa o prípad hodný osobitného zreteľa, kedy je potrebné využiť opravné prostriedky, vzhľadom na špeciálne konanie upravené v § 200a O.s.p. V ďalšom poukázali, že za nesprávny úradný postup súdov odvolacieho súdu v konaniach pod sp.zn. 41 Cob 57/95 a sp.zn. 42 Cob 57/95 spočíva v tom, odvolací súd posudzoval výmaz M. v.o.s. a zápis M. s.r.o. ako dva samostatné úkony a nie ako jeden celok. Odvolací súd sa nezaoberal namietaným nesprávnym úradným postupom odvolacieho súdu vo veci sp.zn. 41 Cob 57/95 z hľadiska dĺžky konania, keď konanie o zhode vybavoval 6 rokov (od 25. marca 1996 do 30. júla 2002); v užšom rozsahu by sa mohlo jednať o obdobie od 11. júna 1999 (deň vydania uznesenia o začatí konania o zhode) do 8. júla 2002 (deň vydania uznesenia o docielení zhody). Dovolatelia nesúhlasili s právnym záverom odvolacieho súdu, ktorý zodpovednosť za vzniknutý stav pripísal žalobcom (v dôsledku ich tzv. zmätočného konania); namietali, že zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup je postavená na objektívnom princípe; nesúhlasili so záverom, že súdy postupovali v danom prípade v súlade so zákonom (O.s.p.).

Žalovaná navrhla dovolanie žalobcov odmietnuť pre jeho neprípustnosť v zmysle § 237 písm. f/ O.sp.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Nešlo ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie žalobcov preto nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil

len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, (všetky pochybnosti vylučujúce) zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných väd je žalobcami v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá podľa nich spočíva v tom, že v dôsledku zmeny v právnom posúdení veci odvolacím súdom im bola odňatá reálna a efektívna možnosť skutkovo a právne argumentovať v dvojinštanchom súdnom postupe ohľadne nového právneho názoru (tzv. prekvapivé rozhodnutie). Z uvedeného dôvodili, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky

súdny poriadok priznáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom i k právnej stránke veci a pod.).

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu nenaplnenia predpokladov v zmysle § 4 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., keď súdy (prvostupňový i odvolací) pri prejednaní a rozhodovaní o návrhoch na výmaz v.o.s. a zápis s.r.o. do obchodného registra postupovali v súlade so zákonmi, vrátane rozhodnutí vydaných odvolacím súdom v uvedenom konaní pod sp.zn. 41 Cob 57/95 z 21. februára 1996 a sp.zn. 42 Cb 57/96 z 25. apríla 1995. Rovnako procesný postup súdu o zhode (v zmysle § 200a O.s.p.) považoval za zodpovedajúci zákonu. Odvolací súd v rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vychádzal z rovnakého právneho záveru ako súd prvého stupňa konštatujúc nenaplnenie základného predpokladu vzniku zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia alternatívne v dôsledku nesprávneho úradného postupu – nepreukázanie existencie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu; úradný postup súdov považoval odvolací súd za správny s tým, že vydané súdne rozhodnutia neboli zrušené ako nezákonné, preto nenastal zodpovednostný stav za škodu a to i s prihliadnutím na konanie o zhode medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom (podľa § 200a O.s.p.), ktoré z hľadiska dĺžky (vzhľadom na správanie sa účastníkov konania i súdu) nepovažoval za nesprávny úradný postup. V nadväznosti na uvedené dovolací súd nezistil, že postupom odvolacieho súdu došlo k založeniu namietanej procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ dovolatelia dávajú do pozornosti, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil (tiež) v zmysle § 3 zákona č. 58/1969 Zb; teda, že dôvodom zamietnutia žaloby má byť aj skutočnosť, že dovolatelia ako žalobcovia nevyužili opravné prostriedky proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v konaní pod sp.zn. 41 Cob 57/95, dovolací súd vyvodil, že uvedený záver z odôvodnenia rozsudku nevyplýva. Na strane 7 v odseku 4 rozsudku odvolacieho súdu (sp.zn. 17 Co 294/2009) ak sa uvádza, že: „Zo spisu 41 Cob 57/95 Krajského súdu v Banskej Bystrici nie je zistiteľné, či sa proti tomuto rozhodnutiu účastníci konania bránili (§ 3 zákona č. 58/1969), žalobcovia ani netvrdia, že využili alebo mali snahu využiť mimoriadne opravné prostriedky, aby dosiahli zrušenie (podľa ich názoru) nezákonného rozhodnutia“: teda odvolací súd nezistil, či sa účastníci bránili proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podanie opravných prostriedkov netvrdili ani žalobcovia i keď prezentovali tvrdenia o jeho nezákonnosti. V dôvodoch zamietavého rozhodnutia nie sú zistiteľné prepojenia medzi

uvedenými skutkovými zisteniami (úvahami) vo vzťahu k tým právnym dôvodom, pre ktoré súd prvého stupňa žalobu zamietol a s ktorými sa stotožnil i odvolací súd; ide o konštatovanie, ktoré z argumentačného hľadiska neovplyvnilo spôsob a dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu. Faktom zostáva, že právnym dôvodom, pre ktorý súdy žalobu zamietli, bol záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní pod sp.zn. 41 Cob 57/95 nebolo zrušené pre nezákonnosť (§ 4 zákona č. 58/69 Zb.) v oprávnom konaní.

Dovolací nezistil namietanú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., založenú na vydaní tzv. prekvapivého rozhodnutia odvolacím súdom.

Pokiaľ žalobcovia zastávajú názor o odňatí možnosti pred súdom konať nesprávnym právnym posúdením veci (dôvody nerozhodujú), dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať. I keby tvrdenia žalobcov o nesprávnom právnym posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcami vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnym posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), ktoré vidí v tom, že odvolací súd sa nezaoberal nesprávnym úradným postupom súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 41 Cob 57/95 z hľadiska dĺžky konania; odvolací súd po právnej stránke neprihliadal na vzájomnú obsahovú prepojenosť konania o výmaz v.o.s. a konania o zápis s.r.o.; nesprávne právne vyhodnotil otázku nesprávneho úradného postupu z hľadiska dĺžky konania o zhode (§ 200a O.s.p.), ktoré trvalo viac ako 6 rokov, resp. nezaoberal sa ďalšími náležitosťami zodpovednostného vzťahu; v tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že nesprávne právne

posúdenie je síce relevantným právnym dovolacím dôvodom, samo o sebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (čo je aj tento prípad), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Vzhľadom na uvedené možno skonštatovať, že v danom prípade dovolanie žalobcov smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok v zmysle § 238 O.s.p. prípustný. Dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania v zmysle §237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcov odmietol podľa §243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnej účastníčke nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 20. apríla 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta